

ידע מצמיח תנוך

תלמוד בבלי, מסכת גיטין, דף נה עמ' ב- דף נו עמוד א

מקור	תרגום
דההוא גברא דרחמיה קמצא ובעל דבביה בר קמצא. עבד סעודתא. אמר ליה לשמעיה : זיל אייתי לי קמצא. אזל אייתי ליה בר קמצא. אתא אשכחיה דהוה יתיב. אמר ליה : מכדי ההוא גברא בעל דבבא דההוא גברא הוא, מאי בעית הכא? קום פוק! אמר ליה : הואיל ואתאי שבקן, ויהיבנא לך דמי מה דאכילנא ושתינא. אמר ליה : לא! אמר ליה : יהיבנא לך דמי פלגא דסעודתיך. אמר ליה : לא! אמר ליה : יהיבנא לך דמי כולה סעודתיך. א"ל : לא! נקטיה בידיה ואוקמיה ואפקיה. אמר : הואיל והוה יתבי רבנן ולא מחו ביה, ש"מ קא ניחא להו, איזיל איכול בהו קורצא בי מלכא. אזל אמר ליה לקיסר : מרדו בך יהודאי! א"ל : מי יימר! א"ל : שדר להו קורבנא, חזית אי מקרבין ליה. אזל שדר בידיה עגלא תלתא. בהדי דקאתי שדא ביה מומא בניב שפתים, ואמרי לה בדוקין שבעין, דוכתא דלדידן הוה מומא ולדידהו לאו מומא הוא. סבור רבנן לקרוביה משום שלום מלכות. אמר להו רבי זכריה בן אבוקולס, יאמרו : בעלי מומין קריבין לגבי מזבח! סבור למיקטליה, דלא ליזיל ולימא. אמר להו רבי זכריה, יאמרו : מטיל מום בקדשים יהרג! אמר רבי יוחנן : ענוותנותו של רבי זכריה בן אבוקולס, החריבה את ביתנו, ושרפה את היכלנו, והגליתנו מארצנו.	היה אדם אחד, שהיה לו חבר ושמו קמצא, והיה לו שונא ושמו בר קמצא. עשה סעודה. אמר לשמשו : לך הבא לי את קמצא (ידידי). הלך והביא את בר קמצא (שהיה שונאו של אותו האיש). בא ומצא את בר קמצא יושב. אמר לו : הלוא אני ואתה שונאים. מה אתה עושה כאן? קום וצא! אמר לו (בר קמצא) : הואיל וכבר באתי הנח לי, ואתן לך את דמי אכילתי ושתייתי. ענה לו : לא! אמר לו : אתן לך חצי מעלות הסעודה. ענה לו : לא! אמר לו : אתן לך את עלות הסעודה כולה. ענה לו : לא! אחזו בעל הסעודה בידו והוציאו. אמר (בר קמצא) : כיוון שהיו חכמים בסעודה ולא מחו בבעל הסעודה, סימן שנוח להם המעשה. אלך ואלשין עליהם לפני לקיסר. הלך ואמר לקיסר : מרדו בך היהודים! אמר לו (הקיסר) : מי אמר! (הצג הוכחה). אמר לו : שלח להם (לחכמי היהודים) קורבן, וראה אם יקריבו אותו. שלח בידו עגל משובח. (במהלך הדרך) הטיל מום בניב השפתיים, ויש אומרים בדוקין שבעין, מקום שעל פי דין ישראל נחשב כמום ואילו אצל הגויים אינו נחשב מום. חשבו חכמים שבמקדש להקריב (בכל זאת) את הקורבן, משום שלום המלכות. אמר להם רבי זכריה בן אבוקולס : (אם נקריבו), יאמרו אנשים כי אנו מקריבים בעלי מומין על המזבח! חשבו להרוג [את בר קמצא] כדי שלא ילך וילשין. אמר להם רבי זכריה : אנשים יאמרו (או עלולים לחשוב ש)מי שמטיל מומים בקורבן דינו מוות. אמר רבי יוחנן : ענוותנותו של רבי זכריה בן אבוקולס החריבה את ביתנו ושרפה את היכלנו והגליתנו מארצנו.